

Sygn. akt. I C 2534/14-upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 czerwca 2015 r.

Sąd Rejonowy w Zgorzelcu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Maciej Dubrowski

Protokolant: Dagmara Nieścierowicz

po rozpoznaniu w dniu 11 czerwca 2015 r. w Zgorzelcu

na rozprawie sprawy

z powództwa(...) **Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.**

przeciwko **J. J.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego J. J. na rzecz strony powodowej(...) **Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.** kwotę 6 521, 14 zł (słownie: sześć tysięcy pięćset dwadzieścia jeden złotych 14/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 listopada 2014 r. do dnia zapłaty,

II. powództwo co do kwoty 283,19 zł oddala,

III. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 1 450,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,

IV. wyrokowi w pkt I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 2534/14-upr

UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. w dniu 17-11-2014r. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko J. J. o zapłatę kwoty 6 804,33 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zwrot kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu wskazał, że zbywca wierzytelności (...) Bank (...) S.A. we W. zawarł z pozwanym umowę limitu kredytowego, której pozwany nie wykonał. Na kwotę dochodzona pozvem składa się z 3 809,78 zł kwoty kapitału, 541,76 zł tytułem odsetek umownych, 1 759,83 zł odsetek karnych oraz 507,15 zł tytułem kosztów.

Postanowieniem z dnia 20-11-2014r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie o sygn. VI Nc-e 1678393/14 stwierdził brak podstaw do wydania nakazu w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko pozwanemu dlatego przekazał sprawę do rozpoznania do tutejszego Sądu. (k.-11)

Powód w uzupełniając pozew do wymogów postępowania uproszczonego podtrzymał pozew w całości dołączając do pozwu kserokopie: umowy limitu kredytowego, umowę przelewu wierzytelności, bankowy tytuł egzekucyjny,.

Pismem z dnia 18-03-2015r powód odpowiadając na zobowiązanie sądu dokładnie wyliczył dochodzone odsetki oraz podał, że: „ na kwotę 507,15 zł tytułem niespłaconych kosztów składają się: - koszty naliczone przez poprzednika prawnego powoda mieszczące się w kwocie stwierdzonej bankowym tytułem egzekucyjnym Zgodnie z § 3 pkt. Ib (integralną część umowy o przyznanie limitu kredytowego nr (...) zawartej w dniu 13.11.2008 r., stanowiła Tabela opłat i prowizji dla limitu kredytowego. Tabela Opłat i Prowizji określała opłaty i prowizje związane z limitem kredytowania, wysokość odsetek od kapitału przeterminowanego oraz zawierała informacje o innych kosztach ponoszonych przez posiadacza rachunku kredytowego w związku z niewykonaniem przez niego zobowiązań wynikających z umowy limitu). Bank zgodnie z regulaminem pobrał opłaty między innymi za: 25 zł za zablokowanie rachunku na skutek nieregulaminowego zachowania Klienta; 15 zł za korespondencję kierowaną do Klienta związaną z nieterminową spłatą kredytu; 15 zł za wystawienie Bankowego Tytułu Egzekucyjnego. 152,04 zł - tytułem kosztów egzekucji na które składają się: 2,00 zł - koszty doręczenia środków pieniężnych; 37,09 zł - koszty zapytań; 56,50 zł doręczenie korespondencji; 56,45 zł - zlecenie poszukiwania majątku dłużnika,- 71,92 zł- tytułem zwrotu kosztów postępowania o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przyznane postanowieniem Sądu Rejonowego w Zgorzelcu, I Wydział Cywilny z dnia 5 sierpnia 2011 r., sygn. akt I Co 1708/11. Poprzednik prawny powoda w dniu 16.11.2010 r. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny (...) w którym stwierdził zobowiązanie pozwanego na swoją rzecz w kwocie 5 067,71 zł. Mając powyższe na uwadze warty nadmienienia jest również fakt, iż kwota kapitału określona w w/w bankowym tytule wykonawczym dotycząca niespłaconego przez pozwanego limitu kredytowego jest tożsama z kwotą dochodzona przez powoda w niniejszym postępowaniu. Podkreślić należy, że naliczona i zbyta na rzecz powoda kwota odsetek karnych mieści się w maksymalnej kwocie odsetek jaka mogła zostać naliczona zgodnie z bankowym tytułem egzekucyjnym. ”

Pozwany na rozprawie w dniu 11-06-2015r. nie stawiał się i nie złożył też odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Bank (...) S.A. we W. w dniu 13-11-2008r. zawarł z pozwanym J. J. umowę limitu kredytowego o nr (...). Zgodnie z umową (...) Bank (...) S.A. we W. przyznał pozwanemu limit kredytowy do kwoty 4 200,00 zł.

[dowód: twierdzenia powoda, umowa limitu kredytowego k . 36]

Pozwany kredytu nie spłacił w całości w tym kwotę 3 809,78 zł kapitału, kwotę 541,76 zł tytułem odsetek umownych, oraz kwotę 1 759,83 zł odsetek karnych.

[dowód: twierdzenia powoda]

Bank (...) S.A. we W. wystąpił do Sądu Rejonowego w Zgorzelcu o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu wystawionemu przeciwko J. J. z tytułu zadłużenia wynikającego z umowy limitu kredytowego o nr (...) określając zobowiązanie pozwanego na kwotę 5 067,71 zł. Postanowieniem z dnia 5 sierpnia 2011 r. o sygn. akt I Co 1708/11 Sąd Rejonowy w Zgorzelcu nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, zasądzając na rzecz wierzyciela koszty w kwocie 71,92 zł. Na tytule Komornik przy Sądzie Rejonowym w Trzebnicy M. G. odnotowała poniesienie przez wierzyciela kosztów egzekucji w kwocie 152,04 zł.

[dowód: bankowy tytuł egzekucyjny i postanowienie k 75 i 75v]

W dniu 27-06-2014 r. Bank (...) S.A. we W. powyższą wierzytelność sprzedał stronie powodowej (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W..

[dowód: kserokopia umowa sprzedaży wierzytelności, k. 37-

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo powoda podlegało uwzględnieniu stosownie do art. 339 § 1 i 2 k.p.c. Wyrokiem Zaocznym częściowo tj w zakresie roszczenia głównego- 3 809,78 zł tj kapitału, kwoty 541,76 zł tytułem odsetek umownych, oraz kwoty 1

759,83 zł odsetek karnych, oraz kwoty 283,19 zł kosztów wynikających z postanowienia sądu i adnotacji komornika, łącznie 6 521,14 zł., wraz z dochodzonymi od nich odsetkami od dnia wniesienia pozwu, uznając twierdzenia pozwu w tym zakresie za prawdziwe.

W przypadku nie podjęcia obrony przez pozwanego stosownie do art. 339 § 2 k.p.c. w którym określono podstawę formalną wyroku zaocznego, sąd- jeżeli nie ma uzasadnionych wątpliwości- zobligowany jest do uznania podanej przez powoda podstawy faktycznej (tj. twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych) za zgodną z prawdą bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por. m.in. wyrok SN z dnia 7 czerwca 1972 r., III CRN 30/72, LEX nr 7094).

W przedmiotowej sprawie wątpliwości sądu wzbudziła argumentacja pozwu związana z dochodzonymi roszczeniem początkowo w kwocie łącznej 507,15 zł ostatecznie w kwocie 283,19 zł określanej jako koszty. Powód twierdził, że Bank zgodnie z regulaminem pobrał opłaty między innymi za: 25 zł za zablokowanie rachunku na skutek nieregularnego zachowania Klienta; 15 zł za korespondencję kierowaną do Klienta związaną z nieterminową spłatą kredytu; 15 zł za wystawienie Bankowego Tytułu Egzekucyjnego wskazująca, że podstawą dochodzenia nich od pozwanego jest umowy łączącej poprzednika prawnego powoda i pozwanego przewidującego obowiązek ponoszenia takich opłat w przypadku opóźnienia spłaty zadłużenia. Powód na wezwanie sądu był w stanie podać podstawę dla kwoty 55 zł z ogólnej 283,19 zł pozostała część nie ma więc uzasadnienia faktycznego jako dalej wątpliwa podlegała oddaleniu. W zakresie kwoty 55 zł sąd zważył, że sądowa kontrola umowy pod kątem funkcjonowania ich w jej treści zapisów niedozwolonych może być przeprowadzona incydentalnie, w konkretnej sprawie (por. Cz. Żóławska w: G. Bieniek [red.], Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga trzecia. Zobowiązania. Tom 1, Warszawa 2005, str. 144-145).

Oceniając zapisy umowy łączącej strony [powodowej jako następców prawnych zbywcy] stwierdzić w pierwszej kolejności należy, że pozwanej w sprawie przysługiwał status konsumenta (jako osobie fizycznej dokonującej czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową) dodatkowo stwierdzić należy, iż przedmiotowe postanowienie opiera się na zasadzie obciążenia dłużnika kosztami windykacji za dochodzenie wymagalnych wierzytelności wobec kredytobiorcy w związku z niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem umowy. Stanowi ono o przyjęciu odpowiedzialności odszkodowawczej dłużnika za jego opóźnienie w zapłacie należności pieniężnej. Przesłankami odpowiedzialności są uregulowane w przepisach art. 361 i 471 k.c. Zauważyć należy jednak, iż opóźnienie w zapłacie należności nie zawsze rodzi jednak odpowiedzialność odszkodowawczą. Zobowiązany do odszkodowania odpowiada bowiem tylko za normalne następstwa swego działania lub zaniechania, a którego wynika szkoda. Nieodzwonne jest również wystąpienie normalnego związku przyczynowego. Zatem należy najpierw zbadać, czy w ogóle pomiędzy kolejnymi faktami istnieją obiektywne powiązania. W szczególności wyjaśnić należy, czy dany fakt (przyczyna) był koniecznym warunkiem wystąpienia drugiego z nich (skutku), czyli czy bez niego skutek wystąpiłby. Następnie należy zbadać, czy owo powiązanie można traktować jako „normalne”, tzn. typowe lub oczekiwane w zwykłej kolejności rzeczy. W warunkach więc niniejszej sprawy nie znajduje uzasadnienia przyjmowanie odpowiedzialności odszkodowawczej konsumenta za skutki nienależytego wykonania umowy w postaci poniesienie opłat za opóźnienie w spłacie kredytu. Ustalone tak bowiem opłaty stanowi surogat odszkodowania za szkodę jaką by poniósł udzielający kredytu w związku z jego nieterminową spłatą kwalifikowaną prawnie jako kara umowna z art. 483 k.c. Zezwala bowiem na obciążenia kredytobiorcy w przypadku braku lub opóźnienia w spłacie płatnościami z tytułu opłat określonych ryczałtowo w tabeli opłat w stałej wysokości, wskazać należy, że z analizy ich konstrukcji wynika, że stanowią one w rzeczywistości karę umowną. Zapisy te przewiduje bowiem, że w sytuacji niewykonania zobowiązania, kredytobiorca obowiązany będzie zapłacić w zastrzeżonej na ten wypadek ryczałtowanej wysokości i za z góry określony okres, swoiste odszkodowanie z tego tytułu.. Mając na uwadze, że świadczenie pożyczkobiorcy zawsze jest pieniężne zastrzeżenie kary umownej w tym przypadku jest niedopuszczalne zwłaszcza, że szkoda kompensowana jest należnymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie i to w maksymalnej wysokości dopuszczanej przez prawo. Poglądy judykatury i doktryny są zgodne co do niedopuszczalności kar umownych za niewykonanie zobowiązania pieniężnego cyt: „Kara umowna jest surogatem odszkodowania za

niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania niepieniężnego (art. 483 § 1 k.c.). Zastrzeżenie jej w przypadku zobowiązań pieniężnych jest co do zasady nieważne.” oraz „Bezwzględnie obowiązującym przepisem prawa jest art. 483 KC. kary umowne mogą być wyłącznie sankcją za niewykonanie lub niewłaściwe wykonanie zobowiązań niepieniężnych. Wobec powyższego powyższą klauzulę, Sąd uznał, za nieważne w rozumieniu art. 58 § 1 kc, jako zmierzające do obejścia prawa (art. 483 § 1 k.c. i 359 § 2¹ k.c.).

Ponadto nie budzi wątpliwości Sądu, że konsumenci nie mieli wpływu na ich treść, a zatem należało uznać, że nie było ono z nimi uzgadniane indywidualnie. Strona powodowa nie przedstawiła żadnego twierdzenia na okoliczność, że konsument miał możliwość prowadzenia negocjacji lub też innego wpływu na treść postanowień przedmiotowej umowy. Zapisy umowy, a zwłaszcza nie dołączonej do pozwu tabeli opłat i prowizji, na pewno nie były wynikiem negocjacji, lecz jednym z elementów wzorca umowy. Ustawa wprost uznaje postanowienia przejęte z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi za nie uzgodnione indywidualnie - art. 385 1 § 3 zdanie 2 k.c.

Identyczne zapisy umowne uznawane już były przez Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów za klauzule abuzywne. Klauzule wpisane do rejestru w przypadku pojawienia się we wzorcu umowy zawartej z konsumentem prowadzi do bezwzględnej nieważności czynności prawnej na podstawie art. 58 k.c. (zob. uchwałę SN z dnia 13 lipca 2006 r., III SZP 3/06, Lex nr 197804).

Zgodnie zaś z art. 385¹ § 1 k.c., postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (przy czym nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny). Zapisy uznane za abuzywne sąd bierze pod uwagę z urzędu stosownie do art. 479⁴³ k.p.c. Identyczne zapisy umowne stosowane przez inne podmioty zostały uznane za abuzywne orzeczeniami w sprawach z dnia 20 sierpnia 2012 r. o sygn. akt XVII Amc 1386/11, z dnia 24 września 2012 XVII Amc 1387/11, XVII AmC 624/09 Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów dotycząca L. Banku o treści: „W przypadku niewykonania zobowiązań wynikających z niniejszej umowy Kredytobiorca poniesie koszty związane z monitorowaniem Kredytobiorcy: 1) telefoniczne upomnienie Kredytobiorcy związane z nieterminową spłatą kredytu - 13 PLN; 2) korespondencja kierowana do Kredytobiorcy związana z nieterminową spłatą kredytu (zawiadomienie, upomnienie, prośba o dopłatę, wystawienie Bankowego Tytułu Egzekucyjnego), za każde pismo. Opłata za korespondencję kierowaną do poręczycieli Bank obciąża dodatkowo Kredytobiorców według tych samych stawek - 15 PLN; 3. wyjazd interwencyjny do Kredytobiorcy - 50 PLN". Kompleksowo orzeczenie zapadło Wyrokiem Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 15 czerwca 2012 r. XVII Amc 5345/11, którym sąd uznał za niedozwolone i zakazał "Euro Bank" Spółce Akcyjnej we W. wykorzystywania w § 2 ust. 10 umowy kredytu postanowienia wzorca umowy o treści: "Kredytobiorca zobowiązany będzie do zapłaty na rzecz Banku opłat w wysokości określonej w Tabeli Opłat i Prowizji pożyczki/kredytu (Tabela), które na dzień podpisania umowy wynoszą odpowiednio: wysłanie monitów (wezwań do zapłaty) - 15 PLN, windykacyjne wizyty terenowe - 110 PLN, wystawienie bankowego tytułu egzekucyjnego - 70 PLN oraz opłaty administracyjnej za pozyskanie danych - od 20 do 50 PLN (w zależności od rzeczywistych kosztów)". Zapisy łączącej strony umowy są identyczne w treści uznanym za niedozwolony wzór stosowany przez Euro Bank dlatego zgodnie z art. 58 k.c. został uznany za bezwzględnie nieważny i żądanie powoda w tym zakresie jako niezaskądzone na ochronę prawną podlegało oddaleniu.

Na marginesie wskazać należy, że w każdym przypadku dochodzenia roszczeń z powoływanie się przez stronę powodową na zapis umowny uznany następnie za klauzulę abuzywną należy traktować jako nadużycie prawa podmiotowego stosownie do art. 5 k.c. i również oddać. Stosowanie bowiem niedozwolonych wzorców umów powinno być zawsze eliminowane z obrotu prawnego bez względu na czas zawarcia umowy, a korzystanie z nich nie powinno korzystać z ochrony prawnej. Zdaniem Sądu, niedopuszczalna jest sytuacja, w której korzystanie z takich zapisów umownych generowałaby dodatkowe źródło dochodów strony powodowej kosztem konsumenta zwłaszcza, że opłaty te ustalone zostały ryczałtowo w oderwaniu od rzeczywistych ich kosztów, powtarzając podkreślić należy, że obciążanie dłużnika tymi kosztami jest sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco narusza interesy konsumentów, gdyż

nie są to czynności niezbędne, a koszty monitów mieszczą się w ramach obowiązku współdziałania przy wykonaniu zobowiązania przez wierzyciela zgodnie z art. 354 § 2 k.c.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji.

O kosztach procesu orzeczono w oparciu o art. 100 k.p.c. zasądając 1 450,00 zł składającej się z 250 zł opłaty o pozwu, 1200,00 zł kosztów zastępstwa procesowego powoda, albowiem powód uległ w nieznacznej tylko wysokości.

.